

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Milana Podhrázkého ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**
narozena x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika zastoupená
Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I.** Žalovanému **se ukládá**, aby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl ve věci samé v řízení o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podané dne 16. 9. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji pod č. j. OAM-11693/ZM-2016.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku **10.228 Kč**, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- 1 Žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 9. 2016 se žalobkyně domáhá, aby soud uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty, kterou podala dne 16. 9. 2015 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji.
- 2 Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 1. 2017, č. j. 11 A 164/2016-21, věc postoupil zdejšímu soudu jako věcně a místně příslušnému.

- 3 Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 16. 9. 2015 podala na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o zaměstnaneckou kartu, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Dne 25. 7. 2017 podala ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „Komise“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které taktéž nebylo dosud rozhodnuto. Dále konstatovala, že jí byla žádost zastupitelským úřadem proti její vůli vrácena, ale tento postup se pouze týká výkonu spisové služby a nemá vliv na skutečnost, že podáním žádosti bylo řízení o ní zahájeno, trvá a nebylo ukončeno v zákonem stanovené lhůtě.
- 4 Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 12. 2016 uvedl, že se o žádosti žalobkyně dozvěděl až na základě podání žalobkyně ze dne 7. 7. 2016, kterým byla Komise požádána o uplatnění opatření proti nečinnosti. K tomuto podání byla přiložena kopie stížnosti ze dne 16. 9. 2015, včetně kopie přílohy, kterou byl vyplněný tiskopis žádosti, a vyrozumění zastupitelského úřadu ČR v Hanoji ze dne 2. 12. 2015 o vyřízení stížnosti. Podle tohoto vyrozumění není pravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že její žádost jí byla po převzetí pracovníkem zastupitelského úřadu vrácena. Na recepci zastupitelského úřadu byla neznámou osobou doručena stížnost, jejíž přílohou byla i žádost žalobkyně. Z tohoto důvodu nebyla zastupitelským úřadem „přijata do dalšího řízení.“ Žalovaný tak vyhodnotil, že nebyla-li žádost žalobkyně podána osobně podle § 169 odst. 14 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nebyla způsobilá zahájit řízení. Žalovaný ji tedy usnesením ze dne 19. 9. 2016, č. j. OAM-11693-3/ZM-2016 (dále jen „usnesení o odložení věci“), odložil podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z ní nebylo možné zjistit, kdo ji podal. Žalovaný dále uvedl, že mu Komise na základě návrhu žalobkyně dosud nedoručila žádné opatření proti nečinnosti.
- 5 Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že usnesení o odložení věci je nicotné, neboť žalovaný nebyl k jeho vydání věcně příslušný. Tím je totiž správní orgán, vůči kterému byl úkon, učiněn, což dovozuje z § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu. Usnesení je navíc nicotné i pro jeho vnitřní rozpornost, neboť žalovaný ve výroku uvádí, že jej vydal jako orgán příslušný podle § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení ale předpokládá, že řízení o žádosti bylo zahájeno, což je v rozporu s odůvodněním, v němž žalovaný uvedl, že řízení zahájeno nebylo. Dále uvedla, že žádost podala osobně za přítomnosti dalších žadatelů, kteří tentýž den stejným způsobem své žádosti podali: D. A. D., L. V. Q., N. B. T. a V. A. S. Klienty zástupce žalobkyně na zastupitelský úřad ČR v Hanoji dále vždy doprovází další osoba, aby mohla svědčit o osobním podání žádosti, kterou v tomto případě byla T. T. T. T. Žalobkyně navrhla důkaz výsledkem těchto osob a svůj účastnický výsledek. Dále žalobkyně uvedla, že problematika žádostí podaných na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji podacím okénkem spolu se stížnostmi již byla vyřešena judikaturou. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 128/2016 – 54, a rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 A 175/2016 – 20 (rozhodnutí NSS a krajských soudů uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dále poukázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2016, č. j. 8 A 157/2016 – 37 a ze dne 1. 12. 2016, č. j. 8 A 175/2016 – 25.
- 6 V dalším podání ze dne 31. 3. 2017 žalobkyně soudu sdělila, že usnesení o odložení věci bylo Komisí zrušeno rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. MV-138284-6/SO-2016, jehož kopii přiložila k tomuto podání.
- 7 Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 16. 9. 2015 byla na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) jménem žalobkyně podána stížnost, ve které namítla, že její žádost o vydání zaměstnanecké karty (dále jen „žádost“) jí byla po

- převzetí pracovníkem zastupitelského úřadu vrácena. Samotná žádost byla přiložena ke stížnosti. Žádost je zřetelně opatřena podpisem a razítkem vedoucí konzulárního oddělení zastupitelského úřadu. Přípisem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 1454/2015-HANOI-VI, vyrozuměl zastupitelský úřad žalobkyni, že její stížnost neshledal důvodnou a zaslal jí zpět originály příloh. Uvedl, že stížnost, jejíž přílohou byla žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, donesla na vrátnici zastupitelského úřadu neznámá osoba. Žádost nebyla přijata do dalšího řízení, neboť nebyla řádně podána v úředních hodinách a na konzulárním úseku.
- 8 Podáním ze dne 7. 7. 2016 žalobkyně požádala Komisi o uplatnění opatření proti nečinnosti při vyřizování její žádosti. O tomto návrhu nebylo dosud rozhodnuto.
 - 9 Usnesením ze dne 19. 9. 2016, č. j. OAM-11693-3/ZM-2016, vydaným až po podání žaloby, žalovaný věc odložil podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť došel k závěru, že ze žádosti nelze zjistit, kdo ji podal. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání. Komise na jeho základě rozhodnutím ze dne 24. 3. 2017, č. j. MV-138284-6/SO-2016, usnesení žalovaného o odložení věci zrušila a věc mu vrátila k novému projednání. Uvedla mj., že institut odložení žádosti podle § 43 správního řádu míří na situace, kdy správnímu orgánu není známa osoba žadatele, což není tento případ.
 - 10 Na dotaz soudu ze dne 1. 8. 2017, č. j. 46 A 29/2017 – 49, zda žalovaný v návaznosti na zrušující rozhodnutí Komise ze dne 24. 3. 2017, č. j. MV-138284-6/SO-2016, vydal rozhodnutí ve věci samé nebo učinil jiné úkony v řízení, žalovaný v soudem stanovené lhůtě nereagoval.
 - 11 Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda je žaloba přípustná, tedy zda žalobkyně ke dni podání žaloby (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 – 59, publ. pod č. 3409/2016 Sb. NSS) bezvýsledně vyčerpala prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně před nečinností žalovaného (§ 73 odst. 1 s. ř. s.). V dané věci je takovým prostředkem žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Za bezvýsledné vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti lze přitom rovněž považovat, „pokud nadřízený správní orgán nerozhodne o žádosti účastníka řízení ve lhůtě pro vydání rozhodnutí podle § 71 SpŘ“ (srov. Jemelka, L.; Podhrázký, M.; Vetešník, P.; Zavřelová, J.; Bohadlo, D.; Šuránek, P. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání Praha: C. H. Beck, 2013, s. 658; obdobně rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 - 14). Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně požádala před podáním žaloby Komisi o uplatnění opatření proti nečinnosti. Zákonná třicetidenní lhůta podle § 71 odst. 3 správního řádu k rozhodnutí o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti marně uplynula dne 24. 8. 2016. Komise však o žádosti dosud nerozhodla, což ostatně shodně potvrdili žalobkyně a žalovaný. V době podání žaloby tak byla Komise nečinná. Soud má proto za to, že žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky, které správní řád stanoví k ochraně před nečinností žalovaného a žaloba je přípustná.
 - 12 Po ověření, že žaloba je přípustná (§ 79 odst. 1 s. ř. s.) a včasná (§ 80 odst. 1 s. ř. s.), přistoupil soud k posouzení věci samé, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
 - 13 Při projednávání žaloby na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda žalovaný je nečinný, tedy zda ve lhůtě stanovené zákonem vydal či nikoliv rozhodnutí ve věci samé (resp. osvědčení) (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 9. 2010, č. j. 7 Ans 5/2008 – 164, publ. pod č. 2181/2011 Sb. NSS) a tento stav trvá i ke dni

rozhodování soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.; srov. rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 – 72, publ. pod č. 2258/2011 Sb. NSS).

- 14 Nejdříve však musí být postaveno na jisto, zda vůbec došlo k zahájení řízení. V opačném případě totiž neexistuje povinnost žalovaného rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě vydat a současně ani tomu odpovídající veřejné subjektivní právo žalobkyně, jemuž by soud mohl poskytnout ochranu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 – 58). Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žádost žalobkyně nebyla podána osobně, z čehož dovodil, že nebyla způsobilá zahájit řízení. Tomuto názoru ovšem nelze přisvědčit. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 – 36, publ. pod č. 3603/2017 Sb. NSS, došel k závěru přesně opačnému:

„Podání žádosti nikoli osobně totiž ještě neznamená, že řízení o ní nebylo zahájeno. Takový důsledek s nesplněním povinnosti podle § 170 odst. 1 věty první a § 169 odst. 16 věty první zákona o pobytu cizinců totiž tento ani jiný zákon nespojuje. Znamená to tedy, že žádost nepodaná osobně nesplňuje v případě, že podle § 170 odst. 1 věty druhé a § 169 odst. 16 věty druhé zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad či v případě viz také Ministerstvo vnitra neupustily od osobního podání žádosti, zákonem předepsanou náležitost (pokud je závěr příslušného orgánu o neupuštění od osobního podání žádosti v souladu se zákonem). Taková žádost však má účinky spočívající v tom, že jejím podáním došlo k zahájení řízení o žádosti. [...]

[39] Pro názornost lze sumarizovat různé varianty situací takto: [...]

b) Žadatel podá žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt nebo o dlouhodobé vízum na ‚místně příslušném‘ zastupitelském úřadu. Podá ji však jiným způsobem než osobně v termínu určeném zastupitelským úřadem k jejímu podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint nebo jinak), a to z důvodu, že konkrétní podmínky neumožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. Taková žádost je účinně podána, i když nebyla podána osobně, řízení o ní tedy bylo zahájeno, a navíc příslušný orgán nemůže žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Okolnost, zda současně s podáním žádosti jinak než osobně žadatel podal i žádost o upuštění od osobního projednání žádosti, není sama o sobě rozhodná - podstatné je pouze to, zda žadatel žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt či o dlouhodobé vízum podal nikoli osobně proto, že osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase konkrétní podmínky neumožňovaly. Případná s tím spojená žádost o upuštění od osobního projednání žádosti může být však vhodným prostředkem jak tvrdit a osvědčit, že vskutku osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase za konkrétních podmínek nebylo možné.

c) Žadatel podá žádost o dlouhodobý nebo trvalý pobyt nebo o dlouhodobé vízum na ‚místně příslušném‘ zastupitelském úřadu. Podá ji jiným způsobem než osobně v termínu určeném zastupitelským úřadem k jejímu podání (ať již jej zastupitelský úřad určuje pomocí systému Visapoint nebo jinak), avšak za situace, že konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. I taková žádost byla účinně podána, i když nebyla podána osobně, a řízení o ní tedy bylo zahájeno. Nejde totiž ani o případ žádosti, s níž má být naloženo podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců (u žádosti o dlouhodobý nebo trvalý pobyt), ani o případ žádosti, s níž má být naloženo jako s nepřipustnou podle § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu podle odst. 3 písm. d) téhož paragrafu (u žádosti o dlouhodobá víza). Nicméně v takovém případě lze žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně.

d) Zvláštním případem předchozí varianty je, pokud konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, žadatel však ji osobně nepodal, ovšem proto, že požádal o upuštění od osobního podání žádosti. Důvody pro takovou žádost mohou být různé a podle okolností některým z nich bude na místě vyhovět, jiným však nikoli. Žádost je nicméně v obou případech účinně podána; na příslušném orgánu v první řadě je, aby uvážil, zda se má upustit od osobního podání žádosti. Pokud dospěje k závěru, že ano, příslušný orgán již nemůže žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Pokud však příslušný orgán dospěje k závěru, že upustit od osobního podání namísto není, může žádosti nevyhovět jen proto, že nebyla podána osobně. Není také vyloučeno, aby příslušný orgán upustil od osobního podání žádosti i bez žádosti žadatele; zákonnou podmínkou upuštění není žádost o ně“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem).

- 15 Z citovaného je zřejmé, že sporná otázka osobního podání žádosti, je, pokud jde o samotné zahájení řízení o žádosti, irelevantní – a to i v případě, že by „*konkrétní podmínky umožňovaly osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase.*“ Judikaturu, na kterou žalovaný v usnesení o odložení věci odkazuje (zejména rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012 – 35), tak lze v tomto směru považovat za překonanou. Stejně tak není rozhodné, že žádost byla přiložena ke stížnosti žalobkyně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2016, č. j. 1 Azs 164/2016 – 27).
- 16 Žádost byla žalobkyní podána v souladu s § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců na místně příslušném zastupitelském úřadu, tj. na Velvyslanectví ČR v Hanoji (žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky) a na předepsaném tiskopise. Dostala se do dispozice zastupitelského úřadu, což je patrné z razítka a podpisu vedoucí konzulárního úseku. Řízení o žádosti žalobkyně tak bylo účinně zahájeno.
- 17 Soud tedy dále zkoumal, zda žalovaný v zákonem stanovené lhůtě vydal rozhodnutí ve věci samé. Lhůta k vydání rozhodnutí ve věci žádosti o vydání zaměstnanecké karty je určena ustanovením § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců v délce 60 (resp. za určitých okolností 90) dnů ode dne podání žádosti. Žádost byla podána dne 16. 9. 2015 a lhůta k vydání rozhodnutí ve věci tak žalovanému uplynula dne 16. 11. 2015, nejpozději pak dne 15. 12. 2015.
- 18 Žalovaný vydal dne 19. 9. 2016, tedy již po uplynutí shora uvedené lhůty, usnesení č. j. OAM-11693-3/ZM-2016, kterým věc žalobkyně odložil podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tento typ rozhodnutí přitom lze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť je způsobilé zasáhnout právní sféru žalobkyně a *de facto* se jedná o rozhodnutí ve věci (srov. body 27 a 28 rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 Azs 236/2016 – 43). Žalovaný tedy sice porušil svou povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé v zákonné lhůtě, avšak, pokud by v době rozhodování soudu toto usnesení nebylo odstraněno, bylo by přesto na místě žalobu zamítnout (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s. a rozsudek NSS ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 – 72, publ. pod č. 2258/2011 Sb. NSS).
- 19 Tak tomu však v dané věci není, neboť rozhodnutím Komise ze dne 24. 3. 2017, č. j. MV-138284-6/SO-2016, bylo usnesení žalovaného o odložení věci zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Zrušující rozhodnutí Komise bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 24. 3. 2017 a nabylo tedy téhož dne právní moci. Ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí Komise počala běžet nová lhůta k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 – 95), která uplynula dne 23. 5. 2017, resp. nejpozději dne 22. 6. 2017. Žalovaný však rozhodnutí ve věci samé v této lhůtě nevydal. Soud přitom ověřil, že tento stav trvá i ke dni jeho rozhodování. Žaloba tedy byla podána důvodně.

- 20 Ve světle výše uvedených úvah se soud již nezabýval žalobkyní namítanou nicotností usnesení o odložení věci. Pokud by totiž toto usnesení bylo nicotné (právně by neexistovalo) znamenalo by to pouze, že by žalovanému lhůta k vydání rozhodnutí ve věci uplynula dříve, tj. ke dni 16. 11. 2015 (resp. 15. 12. 2015). Nic by to tedy neměnilo na závěru, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě.
- 21 S ohledem na shora uvedené závěry soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému, aby v řízení o žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty vydal rozhodnutí ve věci samé. Lhůtu k vydání rozhodnutí soud určil v délce 30 dnů, tedy poloviční oproti zákonné lhůtě podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené.
- 22 Soud dodává, že veškeré rozhodné skutečnosti, z nichž vycházel při posouzení věci, jsou zachyceny ve správním spise a z tohoto důvodu shledal neúčelným a nadbytečným provedení žalobkyní navrhovaných důkazů, tj. výsledku svědků D. A. D., L. V. Q., N. B. T., V. A. S. a T. T. T. a účastnického výsledku žalobce.
- 23 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že uložil žalovanému povinnost náhradit náklady řízení žalobkyni, která byla ve věci z procesního hlediska plně úspěšná. Náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta ve výši 6.200 Kč za dva úkony právní služby (podání žaloby, další podání ve věci samé ze dne 31. 3. 2017) podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 2.000 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1.428 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení žalobkyně 10.228 Kč. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravu zastoupení advokátem [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] soud žalobkyni nepřiznal z toho důvodu, že ze spisové dokumentace vyplývá, že její zástupce ji zastupoval již v řízení před žalovaným a byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 1 Azs 334/2016-29, bod 28., dostupný na www.nssoud.cz).

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.